

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror, vi kan sige i dag, at diskussionen mellem Tyskland og England har fundet et mere konstruktivt leje. Jeg har lagt mærke til, at den tyske finansminister, Oskar Lafontaine, nu understreger, at han vil bruge ordet koordination i stedet for ordet harmonisering. Jeg synes, det er en vigtig oplysning for at komme op helt til den aktuelle situation til oplysning for spørgeren.

Derudover bekræfter det vel, at der er mange synspunkter på, hvordan EU-samarbejdet skal tilrettelægges. Danmark er f.eks. positiv over for flertalsafgørelser på miljøområdet, naturligvis med mulighed for at opretholde de nationale standarder, og vi har samtidig understreget, at der ikke må ændres ved den kendsgerning, at den generelle finans- og fordelingspolitik fortsat er national kompetence.

Frank Dahlgaard (KF):

Koordination af skatterne i stedet for harmonisering. Jo, men spørgsmålet er, hvor den danske regering står, og hvad der er politikken i den situation, der er ved at udvikle sig.

Hvis det allerede næste år kommer dertil f.eks. i forbindelse med regeringsforhandlinger, at der kommer et forslag om, at der nu skal være flertalsafgørelser på dette område for at koordinere skatterne, vil den danske regering så støtte det, eller vil man tage afstand fra det og sige, at udformning af skatterne er et nationalt anliggende?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan sige, at spørgsmålet om afstemningsregler på skatteområdet og på det, man kalder det sociale område, men som jo rettelig er det arbejdsmarkedsmæssige område, under alle omstændigheder vil kræve en traktatændring som resultat af en forberedende regeringskonference. Sådan noget ser jeg ikke for mig som værende særlig sandsynligt – i hvert fald ikke, som jeg kan se det lige nu.

Når der i EU i øvrigt gælder enstemmighed, og når det gælder på visse områder, er det jo ikke alene udtryk for en dansk holdning, men et udtryk for, at landene er af den opfattelse, at her skal man bevæge sig med betydelig forsigtighed. Det gælder også skatte- og finansområdet, hvor et flertal af lande til dato har udvist den holdning, som jeg her har givet udtryk for.

Lad mig tilføje, at vi fra dansk side deler ønsket om at begrænse unfair skattekonkurrence, altså skattesubsidier for at give en konkurren-

cefordel. Vi deler ønsket om at begrænse unfair skattekonkurrence og dermed ønsket om at sikre en effektiv rentebeskatning. Danmark har deltaget og vil fortsat deltage aktivt i arbejdet på at skabe en tættere koordination – med streg under – i disse spørgsmål.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svarene. Jeg synes ikke, de er fyldestgørende. Er det sådan, at man, hvis situationen opstår, vil acceptere, at nu skal der efter traktatændringer være flertalsafgørelser også på skatteområdet? Eller vil man sige: Vi kan koordinere det, vi taler sammen, vi kan afstemme politikken, det er hensigtsmæssigt, det sker allerede, men vi vil selv nationalt bestemme til sidst, vi vil ikke afgive det til en flertalsafgørelse i EU-systemet?

Hvor står den danske regering, og hvad er den danske regerings politik dér, hvis det kommer dertil?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har statsministeren jo i særdeleshed dårlige erfaringer med at afgive løfter eller komme med klare tilkendegivelser, og det kan være en af grundene til, at det er ufatteligt svært for os at få statsministeren til at komme med nogen som helst klare meldinger om, hvad regeringen egentlig arbejder for på EU-området.

Der kommer en række tilkendegivelser som f.eks., at man siger, man vil bevæge sig med betydelig forsigtighed. Man siger, at når det drejer sig om miljø, som slet ikke er omfattet af det spørgsmål, der er stillet her, vil man have flertalsafgørelser, og understreger det, og at man på det generelle finans- og fordelingsmæssige område ikke vil have flertalsafgørelser. Men det er jo heller ikke det, der er spurgt om.

Der er spurgt meget konkret til to typer af politikområder, nemlig skatteområdet og det sociale område, som statsministeren så formulerer som arbejdsmarkedspolitik. Ikke engang på de områder kan vi få et klart svar fra statsministeren om, hvorvidt det er regeringens politik at modarbejde de forslag, der ligger på bordet, om at indføre flertalsafgørelser på de områder.

Vi kan få et synspunkt om, at det ikke umiddelbart ser ud til, at der er en traktatændring på vej. Hvorfor kan statsministeren ikke formulere sig bare med en anelse klarhed, så vi præcis ved, hvor vi har regeringen på det her punkt?